

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2030/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милован Лалић, адвокат из ..., против туженог Института за кардиоваскуларне болести „Дедиње“ Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1642/19 од 08.10.2019. године, у седници одржаној 18.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1642/19 од 08.10.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 409/18 од 30.01.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 41.088,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 409/18 од 30.01.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да јој исплати 60.445,00 динара са законском затезном каматом на начин ближе описан у том делу изреке и да јој накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1642/19 од 08.10.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље у целости. Ставом другим изреке, преиначено је и решење о трошковима поступка, тако што је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка, а ставом трећим изреке, обавезана тужиља да туженом накнади трошкове другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. истог закона и да је основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код туженог. Решењем Републичког фонда ПИО од 21.11.1996. и од 24.11.2000. године признато јој је право по основу друге категорије инвалидности односно право на запослење на свом послу ... са скраћеним радним временом, као и право на новчану накнаду зараде због рада са скраћеним радним временом које се обрачунава у висини 80% од основа, односно разлике између зараде коју запослени инвалид рада остварује радећи са скраћеним радним временом и зараде коју би остварила радећи на истом радном месту са пуним радним временом. Предмет тужбеног захтева у овој парници је разлика зараде за одређени период у току 2013. и 2015. године када је тужилца била на боловању, у ком периоду је тужени исплатио накнаду зараде у мањем износу од оног који јој припада јер је из обрачуна зараде искључио време проведено на боловању.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилца и за дане у којима се налазила на боловању има право на накнаду зараде на основу члана 85. Закона о пензијском и инвалидском осигурању због чега је прихватајући налаз и мишљење судског вештака усвојио тужбени захтев.

По оцени другостепеног суда, накнада зараде инвалидима рада коју исплаћује Фонд ПИО због умањења радне способности се исплаћује само за дане проведене на раду и за дане за које је према Закону о раду утврђено обавезно одсуствовање са рада, па како тужилци за наведени период није исплаћена инвалиднина јер на њу није имала право, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целости.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Према члану 85. Закона о пензијском и инвалидском осигурању накнада зараде због рада са скраћеним радним временом, односно накнада зараде због рада на другом одговарајућем послу припада за дане проведене на раду, као и дане за које по прописима о радним односима припада накнада зараде.

Накнада зараде прописана је Законом о раду у члановима 114-117. По члану 115. овог закона, запослени има право на накнаду зараде и за време одсуствовања са рада због привремене спречености за рад.

Према цитираним законским одредбама накнада зараде, поред накнаде за дане проведене на раду, припада и за дане одсуства са рада (службено одсуство, боловање итд) на начин прописан Законом о раду. Како је у конкретном случају тужилца инвалид која је радила са скраћеним радним временом у утуженом периоду била на боловању, за који период јој по одредбама Закона о раду припада накнада зараде коју јој тужени није исплатио, то је на исплату ове накнаде правилно обавезан првостепеном пресудом на основу члана 154. став 1. ЗОО са законском затезном каматом почев од доспелости

сваког потраживања. Висина ове накнаде утврђена је налазом и мишљењем судског вештака за економско-финансијску област.

Преиначењем одлуке другостепеног суда и одбијањем жалбе потврђена је првостепена пресуда која у себи садржи и решење о трошковима првостепеног поступка који су досуђени. На основу члана 165. став 2. у вези члана 163. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је обавезао туженог да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка и то на име састава ревизије у износу од 12.000,00 динара, заступање од стране адвоката пред другостепеним судом у износу од 7.500,00 динара, судске таксе на ревизију у износу од 8.635,00 динара и судске таксе на одлуку по ревизији у износу од 12.953,00 динара, све одмерено према важећој АТ и ТТ.

На основу члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић